

תת"ע 7376/01/19 - מיכאל מאיר פלומנהפט נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7376-01-19 מדינת ישראל נ' פלומנהפט
תיק חיצוני: 60151242249

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	מיכאל מאיר פלומנהפט
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 18.3.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 60151242249 המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בזמן נהיגה לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 22.4.2018.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ביום 9.12.2018 הגיש בקשה למרכז פניות נהגים ארצי וכן פנה ליחידת תעבורה ירושלים במשטרת ישראל לאיחוד הדיון בתיק הנוכחי ובדו"ח נוסף שנרשם לחובתו ושמספרו 60151221466. לטענתו, המתין למענה לבקשתו וסבר כי הדיונים יאוחדו למועד אחד בתאריך המאוחר מבין השניים, ביום 15.5.2019. לטענתו בדיעבד התברר לו כי נשפט בהעדרו במועד הראשון וכי לא הייתה התייחסות לבקשתו לאיחוד הדיונים.

המבקש כפר במיוחס לו וביקש כי יינתן לו יומו בבית המשפט.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי מבקשתו של המבקש עולה כי הוא זומן לדיון כדיון, אולם החליט שלא להתייצב על דעת עצמו, זאת מתוך מחשבה כי הדיון יתקיים במאוחד עם דיון נוסף שהתקיים במועד מאוחר יותר. על פי בדיקתה הזימון לדיון נשלח למבקש כדיון.

דין

עמוד 1

סעיף 229 (ח) לחסד"פ קובע כי:

"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטול הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג)".

מעיון בתיק בית המשפט עולה כי ביום 11.7.2019 הגיש המבקש בקשה לביטול תוספת הפיגורים שהתווספה לקנס שהושת עליו בגין הדו"ח עקב אי תשלומו במועד. המבקש ציין בבקשה זו כי שילם את הקנס ואף צירף לבקשתו אישור תשלום מיום 8.7.2019.

לפיכך, מששילם המבקש את הקנס, רואים אותו כמי שהודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו ואין נדרשת בחינת הנסיבות בהן שולם הקנס (רע"פ 2937/17 **פלדמן נ' מדינת ישראל** מיום 2.4.2017 (להלן: "**עניין פלדמן**").

למעלה מן הצורך אדון ביתר הטענות שהעלה המבקש בבקשתו.

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל**, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה

מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

המבקש קיבל לידיו את הדו"ח ביום ביצוע העבירה. מטופס מעקב המשלוחים מטעם דואר ישראל שצורף לתגובת המשיבה עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש ונמסרה ליעדה.

המבקש לא כפר בקבלת ההזמנה לדין לידיו, אולם טען כי נוכח בקשתו לאיחוד הדיונים סבר שהדין שנקבע ליום 18.3.2019 יאוחד עם הדין בגין דו"ח נוסף שנרשם לחובתו ביום 15.5.2019 ומשכך לא התייצב לדין שנקבע ליום 18.3.2019.

המבקש לא קיבל הודעה כי הדין שנקבע ליום 18.3.2019 נדחה וגם לא הגיש בקשה לדחיית הדין בעצמו. המבקש לא טרח לברר מה עלה בגורל בקשתו לאיחוד דיונים, שכן אם היה עושה כן היה מגלה כי הדין שנקבע בעניינו ליום 18.3.2019 נותר בעינו. משעשה המבקש דין לעצמו והחליט שלא להתייצב לדין אין לו אלא להלין על עצמו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

המבקש כפר במיוחס לו וביקש לקבל את יומו בבית המשפט.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (14.4.2002), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 2 הרשעות קודמות ועל אף בקשת המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הושת עליו הקנס המקורי בלבד.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' טבת תש"פ, 05 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

